

[Ebba Strange]

sig om den statslige administration, skulle have lejlighed til at gå til ombudsmanden med deres klager. For til syvende og sidst er dette her jo noget, der rammer borgerne, og det er jo det, der er det interessante. Det interessante er sådan set hverken professoren eller embedsmændene, men hvordan det kommer til at ramme borgerne. Det vil jeg gerne have en kommentar til fra ministeren.

Indenrigsministeren (Fogh Rasmussen, fg.):

Hvad angår ombudsmandens kompetence over for den kommunale forvaltning, er det jo sådan, at ombudsmandens virksomhed omfatter, som det hedder, »de sagsområder, hvor der er hjemmel for rekurs til en statslig virksomhed«. Endvidere kan ombudsmanden altid tage sager op, hvor der er krænkede, der hedder »væsentlige retlige interesser«.

Hertil kommer, at ombudsmanden indirekte behandler sager vedrørende kommunale forhold, idet sager, der er anket til en statslig myndighed, eller sager, der er taget op af de kommunale tilsynsmyndigheder, kan behandles af ombudsmanden. Ombudsmandens undersøgelse omfatter i så fald kun direkte den statslige tilsynsmyndigheds behandling af sagen, men jo altså indirekte den kommunale sag, som tilsynsmyndigheden har taget stilling til, og det er da også sket i en lang række tilfælde.

I øvrigt er det min opfattelse, at initiativer med hensyn til ændringer i ombudsmandens virksomhedsområde bør udgå fra Folketinget og ikke fra regeringen, og på den baggrund føler jeg egentlig, det ville være forkert, om jeg udtalte mig om, hvorvidt ombudsmandens kompetence bør ændres.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 129

3) Til *undervisnings- og forskningsministeren* af:

Baadsgaard (S):

»Hvad er begrundelsen for, at uddannelsen til afspændingspædagog, der er en statsanerkendt uddannelse, ikke er tilskudsberettiget på lige fod med andre statsanerkendte uddannelser?«

Skriftlig begrundelse

Undervisnings- og forskningsministeren har tidligere afslået anmodning om statstilskud med den begrundelse, at det ikke er ministerens målsætning, at staten skal overtage finansieringen af uddannelser, der i dag kører uden offentlig finansiering.

Det manglende statstilskud giver imidlertid et undervisningsgebyr for de studerende på ca. 31.000 kr. i år og ca. 39.000 kr. næste år. Det betyder, at mange undlader at søge uddannelsen af økonomiske grunde, og for de studerende er det en urimelig økonomisk belastning.

Det store og stigende undervisningsgebyr er en trussel mod uddannelsens eksistens.

Baadsgaard (S):

Som det fremgår af spørgsmålet, er uddannelsen til afspændingspædagog jo en statsanerkendt uddannelse – det er den blevet her for et par år siden, og det er godt – men med den anerkendelse fik uddannelsen jo ikke på lige fod med de fleste – vel i overvejende grad alle – uddannelser, der er statsanerkendte, tilskud fra staten, og det giver nogle uheldige følger, sådan at de studerende ved Afspændingspædagogisk Seminarium må betale i hvert fald på et af uddannelsesstederne 31.000 kr. i år i undervisningsgebyr. Det giver jo en enorm forskelsbehandling i forhold til andre uddannelsessøgende, og det er derfor, jeg gerne vil høre ministerens begrundelse for den forskelsbehandling, og hvad ministeren vil opnå med den.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har stor sympati for uddannelsen til afspændingspædagog, og det kan jeg oven i købet bevise jeg har, for det var mig, der i 1985 opfyldte et længe næret ønske fra skolerne om, at eleverne kunne blive SU-berettigede. Det var en meget stor begivenhed – det var også en betydelig merudgift – og det var skolerne meget glade for. Ved den lejlighed var der ingen, der var i tvivl om, at dette ikke indebar en statsovertagelse, at dette ikke indebar driftstilskud, men at det kun indebar, at man fik tilskud eller rettere sagt, at man blev SU-berettiget. Det vil jeg gerne holde fast ved i denne tid, hvor der er så mange merudgifter, vi skal finansiere.